

чание като совершенно, а после Болгарско то като недостаточно, есмь — самъ, еси-си, есть-е есмь-смы, есте-сте, сѣть-са. Самъ отъ есмь не прѣима оудареніе да различествѣва отъ самъ (μόνος). Кромѣ когато стои съ не заедно, като н. п. несамъ.

(21) Вмѣсто това е въ простыятъ ѡзыкъ се оупотребава злоупотребително и, има, като що говориме. Имали огнь; има ли вода; има ли още; вмѣсто слава. есть ли огнь; вода; еще; и Грецы те тако говоратъ (εἶναι φωτιά; εἶναι νερόν; εἶναι ἀκόμι;) тако и въ прешедшее время. ἦτον ποτὲ βασιλεύς τις, кое то мы по просто говориме, имало некогашъ еденъ царь, вл. бѣше некогашъ царь некой. Каквото що се види и отъ сѣдѣющій при мѣръ въ К. Анастасово то Цѣтообраніе въ часть 1. истор. 43. листъ 180. „Въ ѡсѣти-„дѣйска та страна имало некой си мѣжъ на-„зываемый Іѡвъ „вмѣсто. Бѣше некой мѣжъ, и проч. И во 2-та часть. истор. 36. листъ 110. „Имало въ Визаніа еденъ боленъ человекъ.“

(22) Това, са, правило требѣваше да се пише сѣ, защото происходи отъ Славенско то сѣть-сѣ-сѣ, кое то оу, претворѣва просто то обыкновеніе на ѣ, като що се доказѣ странно въ предисловіе то на стран. 37. Но